

Svetski časopis Hrišćanske adventističke crkve

2. tromesečje 2016.

Adventistički svet

Pregled

Isus *je* *sav moj* svet

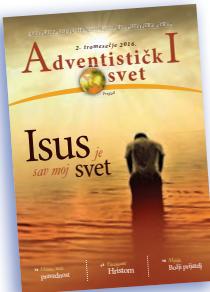

12 *Hristos, naša
pravednost*

13 *Fascinirani
Hristom*

16 *Mojsije,
Božji prijatelj*

Pregled 2. tromeseče 2016.

PRIČA SA NASLOVNE STRANE Isus je moj svet 7

Priča o spasenju počinje i završava sa Isusom.

D U H P R O R O Š T V A

Hristos, naša pravednost 12 Elen G. Vajt

Elen Vajt „odgovara“ na naša pitanja o ovoj temi.

O S N O V N A V E R O V A N J A

Fascinirani Hristom 13

Pomoćnik urednika Lael Sizar intervjuisao je Šona Brejsa i Bogdana Šćura o implikacijama Hrista kao naše pravednosti.

B I B L I J S K O P R O U Č A V A N J E

Mojsije: Božji prijatelj 16 Mark Finli

R A D C R K V E

Pogled u svet 3

Crkva za jedan dan 3

I Z V E Š T A J I Z S V E T A

Pregled novosti 4

„Evo ču doći brzo...“

Naša misija je da uzdignemo Isusa Hrista, ujedinjujući sve adventiste u verovanjima, misiji, životu i nadi.

Izdavač

Adventistički svet, međunarodni časopis Adventističke crkve. Izdavač je Generalna konferencija, Severna azijsko-pacifička divizija.

Izvršni izdavač i glavni i odgovorni urednik

Bil Not

Međunarodni menadžer za izdavaštvo

Čun Pjung Duk

Izdavački odbor:

Ted N. Vilson, predsednik; Giljermo E. Biadi, potpredsednik, Bil Not, sekretar; Lisa Berdski; Vilijams Kosta; Daniel R. Džekson; Piter Lendles; Robert Lemon; Džefri Mbvana; G. T. Ng; Dejzi Orion; Huan Prestol; Ela Simons; Artur Štele; Rej Valen; Karnik Dukmecijan, pravni savetnik

Koordinacioni odbor Adventističkog sveta:

Li Jirong, predsedavajući; Jutaka Inada; German Lust; Čun Pjung Duk; Han Suk Hi; Guimo Sung;

Urednici u Silver Springu, Marilend:

Andre Brink, Lael Sizar, Džerald A. Kingbel (pomoćnici urednika), Sandra Blekmer, Stefan Čavez, Vilona Karimabadi, Endru MekČesni

Urednici u Seulu, Koreja:

Čun Pjung Duk; Džej Man Park; Hio Jun Kim

Tehnički koordinator

Merl Poire

Urednik u celini

Mark A. Finli, Džon M. Fauler

Viši savetnik

E. Edvard Cinke

Finansijski menadžer

Kimberli Braun

Pomoćnik urednika

Marvin Torp-Baptist

Upravni odbor:

Li Jirong, predsedavajući; Bil Not, sekretar; P. D. Čun; Karnik Dukmecijan; Suk Hi Han; Jutaka Inada; German Lust, Rej Valen;

Po službenoj dužnosti:

Huan Prestol-Puesan, G. T. Ng, Ted N. Vilson

Tehničko uređenje i dizajn Adventističkog sveta:

Džef Dever, Bret Meliti

Tehničko uređenje Adventističkog sveta — Pregleda:

Rusija: Vitali Kacal

Srbija: Gordana Ardeljan

Konsultanti:

Ted N. Vilson, Huan Prestol-Puesan, G. T. Ng, Leonardo R. Asoj Giljermo E. Biadi, Mario Brito, Abner de Los Santos, Den Džekson, Rafat Kamal, Mihel Kaminiskij, Erton Keler, Ezraš Lakra, Li Jirong, Izrael Leito, Tomas L. Lemon, Džefri G. Mbvana, Paul S. Racara, Blazius M. Ruguri, Ela S. Simons, Artur Štele, Glen Taunend, Eli Vejk Dido

Prevodilac:

Tamara Babić

Piscima:

Rado prihvatomo nezatražene članke. Adresa uredništva je Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904-6600, U.S.A.

Faks uredništva: (301) 680-6638

I-mejl: worldeditor@gc.adventist.org

Veb sajt: www.adventistworld.org

Adventistički svet izlazi mesečno i štampa se istovremeno u Koreji, Brazilu, Indoneziji, Australiji, Nemačkoj, Austriji i Sjedinjenim državama.

Časopis Adventistički svet — Pregled izlazi tromesečno. 2016, № 2

www.adventistworld.org

Onlajn časopis dostupan na 13 jezika

Ispunjeno predviđanje

„Jedno interesovanje će preovladati, jedan predmet će zaseniti sve ostale – Hristos naša pravednost.“¹

Koliko god mi voleli da koristimo taj izraz, ipak, po svemu sudeći, ne postoji tako nešto kao što je „samoispunjavajuće proročanstvo“.

Za okolnosti koje obično označavamo tim rečima pogodniji izraz bio bi „moć ideje čije je vreme došlo“. I pored toga što nadilazi ljudsku istoriju i iskustvo, Božji dar proroštva zaziva, a ponekad čak i zahteva ljudsko učešće. Prorok čuje i prihvata Božji poziv za svoj život. On ili ona odgovara u veri i Božja poruka se propoveda i naučava. Slušaoci prepoznavaju božanski izvor objavljenih reči i svojom saradnjom omogućavaju početak probuđenja i reforme koji menjaju smer kretanja čitavih naroda, preoblikuju ustanove i nose evanđelje do mesta gde se ono nikada ranije nije čulo – baš kao što je proročstvo predvidelo.

Pre sto dvadeset pet godina Božji glasnici u ovom pokretu – Elen Vajt – sa mnogo žara je predvidela da će ta tema dominirati u razgovoru među pripadnicima Božjeg ostatka poslednjeg vremena. I premda je Gospod među nama uvek imao svedoke koji su visoko uzdizali svetlost koja zrači sa krsta, nema sumnje da se u proteklih nekoliko decenija naše istorije kao naroda sve veći naglasak stavlja na Hristovu pravednost. Sa propovedaonica, u evandeoskim programima, ličnim razgovorima i prepiscima, jedno interesovanje zapravo počinje da preovlađuje – Isusova svedovoljnost koju je Elen Vajt tako često označavala kao „Isusovu krasotu“.

Naša crkva je to izabrala kao temu na koju će staviti najjači naglasak tokom narednih pet godina i zato se ovo izdanje *Adventističkog sveta* posebno usredsređuje na taj „predmet koji će zaseniti sve ostale“. Čitatje otvorenog srca. Očekujte najbolje dok budete išli tragom najbolje vesti koja je ikad objavljena.

¹Ellen G. White, „Be Zealous and Repent“ *Review and Herald*, Dec. 23, 1890.

²Ellen G. White, *Letter 8*, 1890.

Crkva za jedan dan

CRKVA KOJA NE MOŽE IZGORETI

Keri Purkipajl

SPREMNA ZA NAMEŠTAJ: Nova crkvena zgrada veoma je poboljšana u odnosu na prethodnu zgradu.

Pre deset godina Moziz Tolosi osnovao je crkvu u selu Mukangu u Zambiji.

Rast te crkve pratile su određene teškoće. Od samog osnivanja, vernici druge dve crkve iz istog mesta pokušavali su da ometaju njihove sastanke glasnim podsmevanjem i ruganjem.

Naročito je jedan čovek, po imenu Džon,* ispoljavao veliki gnev prema adventistima. Stvari su se još više pogoršale kada je poglavica dodelio crkvi zemljište na kome se nalazila. Nakon više meseci pretnji, Džon je jednog dana doneo skupo bure benzina, polio njihovu malu crkvu i zapalio je.

Crkva je imala stubove ručno istesane od najboljeg drveta koje su mogli da nađu. Bila je pokrivena krovom od sušene trave, a zidovi su bili napravljeni od blata. Bila je prosti savršena za potpalu. Čitava građevina je eksplodirala u plamenu i izgorela do temelja, ostavljajući za sobom samo ugarke i pepeo.

„Zašto se to dogodilo“, pitao se Moziz obeshrabreno. „Gde ćemo sada održavati bogosluženje?“

Ništa im nije ostalo. Ništa! Poglavnica je mogao da im oduzme zemljište ako se više ne bi tu sastajali. Tako su se oni mesecima okupljali na ugljenisanom tlu, bez hladovine, bez sedišta, bez ikakve zaštite. Mnogi kršteni članovi su prestali da dolaze, a gosti su odbijali pozive.

Međutim, više od godinu dana kasnije, selo Mukangu je doživelo nešto isto tako zanimljivo kao što je veliki požar. Stigla je ekipa „Maranata međunarodnih volontera“ da bi podigla „crkvu za jedan dan“. Ogorčni kamioni bili su prava atrakcija u mestu u kome se sva putovanja obavljaju ili peške ili u kanuima od izdubljenog stabla. Moziz i ostali članovi crkve osećali su se beskrajno srećnim i blagoslovenim. Čak je i Džon izašao da bi posmatrao kako se za samo jedan dan sastavlja čelični okvir crkve. Neverovatno!

Crkva u Mukangu ponovo raste. Vernici nastavljaju da se mole za Džona koji je sada u zatvoru zato što je zapalio radnju jednog člana crkve sravnivši je sa tlom. Možda će i on jednog dana doći da prisustvuje bogosluženju u crkvi koja se ne može zapaliti.

„Maranata međunarodni volonteri“ je neprofitna organizacija koja podiže adventističke crkve i škole u mestima gde postoji neodložna potreba za tim.

*Džon nije njegovo pravo ime

Bill Knott

Predsednik divizije podlegao retkoj bolesti

Leonardo R. Asoj, predsednik Južne azijsko-pacifičke divizije.

Leonardo R. Asoj, predsednik Južne azijsko-pacifičke divizije (JAPD), umro je nakon više meseci borbe sa retkim oboljenjem koštane srži. Imao je 56 godina.

Asoj je na zasedanju Generalne konferencije održanom u San Antoniju u Teksasu u julu 2015. godine izabran na dužnost predsednika JAPD, na kojoj je trebalo da zameni teško obolelog Alberta Gulfana Jr., koji je umro od raka 26. septembra 2015.

Asoj koji je primljen u bolnicu oko dva meseca nakon zasedanja Generalne konferencije, umro je 12. januara 2016. u Adventističkom medicinskom centru Manila na Filipinima od komplikacija nastalih kao posledica mijelodisplastičnog sindroma, retkog oboljenja do koga dolazi zbog nesposobnosti koštane srži da proizvodi normalne, zdrave ćelije krvi.

Asoj je bio izabran u ofis pre samo šest meseci.

Endru MekČesni

Ted Vilson, predsednik globalne Adventističke crkve, okarakterisao je Asoja kao „dinamičnog pristalicu i zagovornika evangelizma“.

„Bio je to hrabri branilac večnih istina Svetog pisma i veličanstvenog adventnog pokreta koji je Bog povjerio adventistima sedmog dana“, izjavio je Vilson. On je izrazio sačeće Asojevoj supruzi Elmi i njihovoj odrasloj deci Elnardzu i Šonet.

Izvršni sekretar JAPD, So Semjuel, postavljen je za vršioca dužnosti do izbora novog predsednika u skladu sa *Pravilnikom Generalne konferencije*.

Leonardo Remulta Asoj rođen je 18. novembra 1959. u Mindanau na jugu Filipina. Diplomirao je na adventističkom koledžu Mauntin Vju 1983. godine, stekavši diplomu teologa. Radio je prvo kao pastor u Ozamis Sitiju u Zapadnoj oblasti Mindanau, a kasnije kao vođa službe za mlade od 1988. do 1990. godine.

Zvanje mastera u oblasti pastoralnih studija stekao je 1990. na Adventističkom institutu za napredne studije (AIIAS) u Kaviteu na Filipinima. Koliko god znanja da je stekao tokom svog obrazovanja u adventističkim ustanovama, on je vratio stostruko više, tvrde oni koji su ga poznavali.

Feliksijan T. Felisitas, dekan Teološke škole u okviru Koledža Mauntin Vju, priseća se kako je, na

početku njihovog petnaestogodišnjeg druženja, odlazio sa Asojem na brojna evanđeoska putovanja.

„U većini takvih prilika pastor Asoj bi dugo putovanje pretvorio u mentorski čas“, kaže Felisitas. „On bi povremeno parkirao svoj plavi pikap i mi bismo seli pozadi da se odmorimo. Tada bi mi on jednostavno prenosio svoja iskustva iz službe, a ja nisam ni slutio da je to u stvari bio njegov način da me pouči i posavetuje.“

Asoj je služio kao predsednik Južne filipinske unijske oblasti od 2011. do prošle godine i za to vreme je uspeo da je pretvorio u jednu od najbolje vođenih unija u Adventističkoj crkvi, izjavio je G. T. Ng, izvršni sekretar globalne Adventističke crkve, koji je bio i Asojev lični prijatelj duže od dve decenije.

Ng je rekao da će dugo pamtitи dan kada je Asoj nakratko napustio bolnicu da bi prisustvovao završnom godišnjem zasedanju JAPD koje je otpočelo 6. novembra. On je već 47 dana bio vezan za svoju bolesničku sobu, ali je izdještovao da bude pušten na vreme kako bi prisustvovao jutarnjem bogosluženju na uvodnoj sednici.

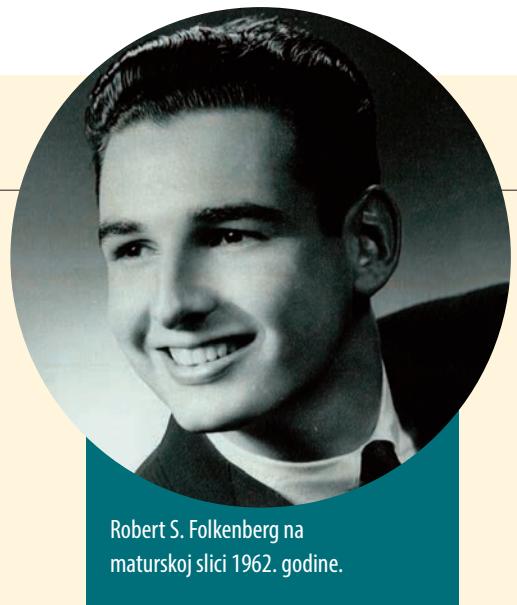
„Govorio je sa velikim žarom, izrazivši koliko je zahvalan što može da bude tu među vođama unija“, kaže Ng. „Bio je potpuno posvećen Gospodu i svom ozdravljenju.“

Ng opisuje Asojev život kao „omaž pobožnosti, poniznosti, revnosti i nepokolebljivoj hrabrosti“. „Kao neko ko je čitav svoj život posvetio misiji Crkve, mogao je da kaže kao apostol Pavle: ’Jedno pak velim...’“, izjavio je Ng i dodao: „Evo hrabrog vojnika Hristovog koji čeka da se uskoro sretne sa svojim Učiteljem licem k licu“.

Džim Gili, evanđelista i nekadašnji predsednik 3ABN-a

Moj prijatelj sa čistim desetkama, Bob Folkenberg

Sećanje na nekadašnjeg predsednika Generalne konferencije

Robert S. Folkenberg na
maturskoj slici 1962. godine.

Bilo je to neobično mesto za uspostavljanje prijateljstva. Bob Folkenberg i ja bili smo veoma nervozni dok smo stajali u redu čekajući da dobijemo izveštaj sa završnim ocenama pre nego što smo diplomirali na Univerzitetu Endrjus 1962. godine. Bob mi je poverio razlog svoje zabrinutosti: „Imao sam čistu desetku u svakom izveštaju još od prve godine. Ali, brine me poslednji izveštaj, jer mi se možda omakla devetka iz grčkog 2 kod Blazena“, rekao je misleći na Ivana Blazena, profesora grčkog jezika i Novog zaveta.

Odmahnuo sam glavom sa ironičnim smeškom. I ja sam bio zabilježen, ali pitanje koje je mene mučilo bilo je da li sam uopšte položio grčki 1. Jedino što me je zanimalo bila je prelazna ocena.

Kada je dobio svoj izveštaj, Bob je skočio tako da je skoro udario glavom u plafon, uzvikujući: „Jupiii! Dobio sam desetku!“ I otrčao niz hodnik.

*O, svaka čast! – pomislio sam.
Čista desetka od prve godine!*

Bob je već odavno otiašao kada sam i ja dobio svoje ocene i isto tako veselo poskočio, još radosnije uzvikujući: „Jupiii! Dobio sam sedmicu!“

Te nedelje smo diplomirali – Bob sa svim pohvalama, a ja sam se jedva provukao! Ali obojica smo jedva čekali da se prihvativimo posla

koji smo Gospodnjom milošću zavoleli – da izgubljenima govorimo o Isusu.

Srce za evangelizam

Sledeće što sam čuo bilo je da se Bob nalazi u evanđeoskom timu Rodžera Holija u Kolumbijskoj uniji, dok su mene postavili za evanđelistu u Južnoj oblasti Nove Engleske samo zato što niko drugi nije htio da prihvati taj posao.

Bob je učio o evangelizmu od Rodžera Holija, čoveka koji je svoje znanje sticao „kod nogu“ Fordajsa Detamora, a on je više od bilo koga poznavao „nauku zadobijanja duša“, kako je nadahnuto pero naziva. I Bob je to dobro izučio tokom dve godine koje je proveo u tom timu – od 1964. do 1966.

Kada je napustio pastora Holija da bi prihvatio poziv da radi u Interameričkoj diviziji, praktično znanje kojim ga je Bog blagoslovio pokazalo se presudnim za nezapamćen rast te divizije.

„Hiljade ljudi je kršteno zato što je Bob imao dovoljno vere da bi organizovao velika okupljanja za Gospoda“, rekao mi je evanđelista Kenet Koks.

Koks, koji je sarađivao sa evanđelistom Benijem Murom, govorio je na evanđeoskim sastancima koje je Bob priredio u Panami, Gvatemali i na Kostariki. „Svaki put kada

bi se ukazala prilika, Bob je pozivao naš tim da dođe“, priseća se Mur.

Bob je služio kao evanđelista u Panami, zatim kao vođa misije u Hondurasu, i kao predsednik Centralno-američke unije. Uskoro je bio izabran za zamenika predsednika Interameričke divizije u kojoj je poseban akcenat stavljao na evangelizam.

Godine 1985. Bob se vratio u Sjedinjene Države zajedno sa svojom suprugom Anitom i dvoje dece, Bobom Juniorom i Ketom, da bi služio kao predsednik oblasti Karolina.

Ta oblast je uskoro postala vodeća u svojoj uniji i čitavoj Severnoj Americi kada je reč o zadobijanju duša. Bob me je često zvao i mi bismo razgovarali o novim misionskim idejama koje je imao, i koje su uvek bile izuzetno savremene. Bio sam zadivljen njegovom velikom ličnom energijom i potpunom posvećenošću širenju evanđelja.

Čudo na zasedanju Generalne konferencije 1990. godine

Godine 1990. bio sam izabran za delegata na zasedanju Generalne konferencije u Indijanopolisu u Indijani. Kada sam stigao na aerodrom, video sam Ričarda Barona, čuvenog vođu mladih koji je ujedno bio i predsednik oblasti, i on mi je rekao: „Gili, oseća se promena u vazduhu.“

Bio je potpuno u pravu. Uskoro sam shvatio šta je htio da kaže.

Samo troje ljudi iz delegacije Jugozapadne unijske oblasti izabrano je da učestvuje u odboru za naimenovanje i nekim čudom ja sam bio jedan od njih. Bob u prvom trenutku nije bio izabran da predstavlja Južnu unijsku oblast, ali jedan od onih koji su izabrani odbio je poziv, a Bob je izabran kao njegova zamena – još jedno čudo.

Kada je odbor za naimenovanje organizovan, na opšte iznenađenje, Bob je odmah izabran za predsedavajućeg. Ubrzo smo uvideli njegovu snagu u upravljanju tim odborom i meni je odjednom pala na pamet da bi on mogao biti imenovan za predsednika Generalne konferencije.

Napomenuo sam to nekolicini ljudi, a sledećeg jutra sam i Bobu rekao kako mi se čini da će on do kraja tog dana biti izabran za predsednika. On me je pogledao pomalo začuđeno i rekao: „Džime, ti si već drugi od jutros koji mi je to rekao.“

Međutim, stvari nisu išle tim tokom. Odbor za naimenovanje izabrao je Džordža Brauna, predsednika Interameričke divizije za predsednika Generalne konferencije. Međutim, Braun je odbio taj položaj nakon ozbiljne molitve i razmišljanja, a i zato što je bio zabrinut za zdravstveno stanje svoje žene.

Kada smo se ponovo sastali, Čarls Dadli je ustao i predložio Roberta S. Folkenberga Seniora. Delegati su glasali za njega i on je, u svojoj 49. godini, počeo da predsejava Generalnom konferencijom adventista sedmog dana.

Bob se vešt dočekao na noge i pokrenuo Globalnu misiju širom sveta. Usvojio je predlog tadašnjeg predsednika Unijske oblasti Lejk, Dona Šnajdera, i njegovog odbora

da uspostavi svetsku satelitsku mrežu evandeoskih kanala u saradnji sa 3ABN (Three Angels Broadcasting Network). Crkva adventista sedmog dana ušla je u period naglog rasta, sa Bobom koji je utiraо put evandeoskom radu u bivšem Sovjetskom Savezu i delovima sveta poznatim pod nazivom „proraz 10/40“.

Problemi su se javili tokom Bobovog drugog mandata i on je 1999. godine odlučio da se povuče. Bio je to mračan period njegovog života. Ali, Gospod je imao još dosta posla za njega.

Najveća služba dolazi posle Generalne konferencije

Bob se vratio u oblast Karolina, gde je predsednik bio Ken Kunli, koji je tokom Bobovog predsedavanja tom oblašću služio kao izvršni sekretar. Bob je otpočeo projekat pod nazivom Globalni evangelizam, ali ga je posle preimenovao u ShareHim (Govori o Njemu). U okviru tog projekta organizuju se laici i mladi ljudi da održavaju evandeoske sastanke širom sveta. Taj projekat predstavlja deo aktivnosti oblasti

Karolina, ali se finansira isključivo kroz lične donacije.

Nedavno sam se čuo sa Benijem Murom, koji se pridružio projektu ShareHim kada je otisao u penziju. Pitao sam ga kakvi su bili rezultati tog projekta pod Bobovim vođstvom tokom proteklih 10 godina. Nisu svi podaci dostupni, ali zna se da je za jedanaest godina, od 2000. do 2011., održano 6 000 evandeoskih serija, što je dovelo do 300 000 krštenja. Posle svake serije u proseku se krštavalo 50 ljudi.

Nakon duge borbe sa rakom, Bob je zaspao u Isusu 24. decembra 2015. godine. U trenutku kada me je Bob Junior nazvao da mi to javi, vozio sam se sa svojim sinom Džonom u svom pikapu. Zaustavio sam se i razmišljao o Bobovom životu. Setio sam se kako smo stigli u redu na Univerzitetu Endrus čekajući svoje ocene.

Jednog dana ponovo ćemo stati zajedno u redu i Bob će čuti reči: „Dobro, slugo dobri i verni!“ On će možda strahovati da mu se omakla neka devetka, ali ja sam uveren da je opet zasluzio čistu desetku.

Niz slika sa zvaničnog fotografisanja sa Robertom Folkenbergom na Generalnoj konferenciji 1995. godine

Isus je sav moj svet

Godine 1904. američki kompozitor Vil Lamartin Tompson je svoju ljubav prema Isusu pretoci u himnu pod nazivom „Jesus Is All the World to Me“ („Isus je sav moj svet“). Na taj način on je, rečima i muzikom, izrazio lična, dragocena osećanja koja milioni hrišćana dele već hiljade godina – otkad je vaskrsli Hristos otpočeo program posredovanja za nas, pripisujući nam svoje nemerljive zasluge kako bismo mogli da živimo nebeskim životom čak i usred žestokih izazova na ovom svetu (Jevrejima 7,25).

Ono što daje neodoljivu draž svedočenjima koja ovog meseca sa nama dele adventisti iz različitih delova sveta, jeste to što u njima vidimo kako obični ljudi,

pod veoma različitim okolnostima, žive hrišćanskim životom na svakodnevnom planu. Tu je ozbiljna priča jedne srednjoškolke koja voli Isusa, kao i priča (zapravo dve) o ženi koja, nakon teškog gubitka, dolazi do dubljeg smisla neprocenjive spoznaje da je Hristova pravednost stvarna i lična. Svedočenje tih ljudi pomaže nam da prepoznamo dublje duhovne, emotivne i etičke dimenzije koje treća anđeoska poruka u stvarnosti sadrži (videti Elen G. Vajt, *Događaji poslednjih dana*, str. 199, 200 orig.). Iznoseći svoje svedočenje autori otkrivaju lična gledišta do kojih su došli osvrćući se na sopstveno putovanje sa Hristom – Izdavači

Jedino Isus pruža istinsko zadovoljstvo

Siselisil Ndlovu

Iako sami nikad nisu išli u crkvu, moji roditelji su ohrabrali nas decu da je posećujemo svake Subote.

U crkvi bez Isusa

Krstila sam se kad sam imala 15 godina. Očekivala sam da će, kao posledica toga što sam uronjena u vodu, doći do neke čudesne promene

u mom životu. Mislila sam da će me krštenje automatski preobraziti od grešne osobe kakva sam bila u pravu sveticu. Ali to se nije dogodilo.

Prvih 20 godina svog života redovno sam odlazila u crkvu, ali nisam imala nikakvu vezu sa Bogom koga je ta crkva ispovedala. Služila sam u Božjem domu, a da uopšte nisam poznavala Boga kome sam

služila. Pokajanje i oproštenje greha bilo mi je nešto sasvim strano.

Kada sam upisala fakultet, još uvek nisam bila čvrsto utvrđena u svom hrišćanskom iskustvu. Razvila sam zavisnost od mode i zabava. Bila sam opsesnuta svojim izgledom i spremna da potrošim bilo koju sumu novca da bih ukrasila svoje telo. Znala sam da to nije po Božjoj volji, ali nisam mogla da odlim iskušenju.

Spolja sam izgledala živahno i srećno, ali duboko u sebi patila sam od strašne griže savesti i osećala se beznađežno i prazno.

Bila sam veoma aktivna u crkvi, smatrajući da će mi to doneti mir i

TEMA BROJA

učiniti me pravednom. Mir mi je bio očajnički potreban, ali što sam se više trudila, to sam se ispraznije osećala. Dobra dela nisu mogla da me oslobole osećaja krivice. Nisu mogla da mi kupe pravednost.

Promena

Oktobra 2008. u našu crkvu je došao gostujući propovednik koji je govorio o Hristovoj pravednosti. Tada mi je prvi put sinulo da Hristos može da me opravda bez obzira na moju prošlost. Bila sam prosto ushićena zbog saznanja da sada, kao pokajani grešnik, stojim pred Bogom kao neko ko nikada nije učinio ni jedan jedini greh. Moja borba sa krivicom

bila je završena. Bilo je to prvi put da sam posle crkve otišla kući osećajući se srećno i pomireno sa Bogom. Ubrzo nakon toga počela sam da čitam knjigu *Put Hristu*. Ona me je uputila na Svetu pismo. Sećam se blaženstva koje je obuzelo moju dušu dok sam čitala uverljive reči apostola Pavla iz Rimljanima poslanice 8,1: „Nikakva, dakle, sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu.“

Moja najdublja želja bila je da budem u Hristu Isusu. Na osnovu svog proučavanja knjige *Put Hristu*, shvatila sam da Hristos nije samo uklonio moje prošle grehe, već mi je dao čisto srce i silu da živim životom poslušnosti. Danas zahvaljujem Bogu

na tome što me je izбавio od robovanja modi i zabavama, koje nisu u stanju da pruže istinsko zadovoljstvo. Još uvek učim kako da živim životom svakodnevnog predanja.

Ponekad mi bude teško kada brige ovog života kušaju moju veru. Ali, kada padnem, znam u koga verujem i kome uvek mogu da se vratim. Njegova blagodat mi je dovoljna. On mi daje snagu za sve što treba da uradim, a darovao mi je i mir koji prevaziđa svaki um.

Siselisl Ndlovu je vlasnica veganskog restorana u Harareu, prestonici Zimbabvea. Voli da kuva i da svira klavir.

Isus ima moj dosije

Alaris Koli

U video klipu „Merač dobrote“* ljudi stoje u redu i jedan po jedan po prilaze bićima za koje pretpostavljam da su anđeli. Svaki pojedinac predaje dosije sa svim delima koja je učinio u životu. U mnogima od njih nalaze se crveni listovi koji ukazuju na loša dela. Anđeli kratko pogledaju dosije, a onda pozivaju osobu da stane na merač koji pokazuje vrednosti od „lošeg“ do „dobrog“. Merač svaki put, bez obzira na navodna dobra dela, pokazuje „loše“ i osoba biva odbijena. Jedan nesrećnik čak pokušava da plati prolazak kreditnom karticom. A onda neko predaje dosije pun crvenih listova.

Međutim, tada se pojavljuje Isus i predaje dosije na kome piše „Božje dete“. Iznenaden, anđeo se obraća čoveku: „Izvini, nisam znao da je On sa tobom“. Tada Isus staje na merač umesto čoveka i on konačno pokazuje „dobro“. Nakon toga se Isus i to „Božje dete“ zadovoljno udaljuju i zauzimaju svoja mesta

u onome što bih ja nazvala „pravednom“ stranom prostorije.

Ilustracija pravednosti

Taj video klip predstavlja pomalo pojednostavljeni prikaz biblijskog pojma pravednosti. Lako se može desiti da biblijski pojmovi ostanu jednodimenzionalni i da ne izvrše nikakav uticaj na čovekov život. Za mene, pravednost je stvar odnosa i ona utiče na svakodnevni život. Ključni tekst nalazi se u 2. Korinćanima 5,17 gde se kaže: „Zato ako je ko u Hristu, nova je tvar: Staro prođe, gle, sve novo postade.“

Ali šta to znači biti „u Hristu“? Četrnaesti i petnaesti stih daju nam dublji uvid u to, a oni glase: „Jer ljubav Božija nagoni nas, kad mislimo ovo: Ako Jedan za sve umrije, to, dakle, svi umriješ. Hristos za sve umrije, da oni koji žive ne žive više sebi, nego Onome koji za njih umrije i vaskrse.“

Drugim rečima, kada je Hristos umro, svi smo umrli. Stoga se može reći da, ako smo svi simbolički umrli zato što smo bili „u“ Njemu, onda

smo i vaskrsli kada je On vaskrsao. To je novo stvaranje. To što je On učinio za nas nije bio neki izdvojeni događaj, već stvar od presudne važnosti u našem odnosu sa Njim.

Biti „u“ Hristu je nešto što mi izmamljuje uzdah olakšanja, jer nikakva količina mojih dobrih dela ni u kom slučaju ne bi bila dovoljna. To „novi stvaranje“ ne zahteva od mene da budem pravedna na osnovu svojih dobrih dela. Ono se oslanja na odnos koji imam sa Onim koji je dobar. Prema shvatanju ljudi dvadeset prvog veka, osoba je utočište uspešnija ukoliko više toga uradi. Što se mene tiče, draga mi je što mogu da uživam u uspehu tako što ću se povući u stranu i dopustiti mom Isusu Hristu da preda svoj dosije umesto mog i da stane na merila umesto mene. On, sa svojom pravednošću, staje na moje mesto. Zbog toga sam veoma ushićena!

Alaris Koli voli Isusa i želela bi da radi za Njega sve vreme. Ona je iz Nasoa, sa Bahama.

*Central Films, „The Good-O-Meter“ YouTube. Online video clip: <https://www.youtube.com/watch?v=XrLzYw6ULYw>.

Njegova pravednost, moja mirna obala

La Verne Tavarez

Odrastajući u Antigvi, volela sam da sedim na plaži i posmatram kako more glatko kao staklo miluje obale ostrva na kome sam živila. Međutim, mi ostrvljani naučili smo da se plašimo plaže kada nađe sezona uragana i kada se more pretvori u monstruma spremnog da proguta svakoga ko bi se usudio da napusti sigurnost uzvišice gde bismo se sklanjali.

Daviti se u strahu

Kao dete, mnogo puta sam se osećala kao da me uzburkani talasi odvlače sa sobom i kao da nepovratno tonem u okean „koji gori ognjem i sumporom“. Prema anglikanskoj tradiciji, učili smo da nas, ako ne budemo dobri, čeka pakao. Saznala sam da je Isus Bog i da se nalazi na nebu, ali ono što me je toliko plašilo bilo je uverenje da je On taj koji nas kažnjava.

Svake nedelje imala sam osećaj da se sveštenik obraća lično meni i da me ubeđuje koliko sam grešna. Izgledalo je skoro kao da su mu poznati svi moji gresi. Nisam želela da završim u ognje-

nom jezeru, ali nekako sam uvek imala osećaj da me pakao neminovno čeka.

To što sam pohađala katoličku školu nije mi donelo nikakvu utehu. I dalje sam strahovala da će, ako umrem, goreti zauvek. Ne sećam se da sam ikad učila konkretnе biblijske stihove, već samo postulate vere, delove liturgije koje smo ponavljali i neke biblijske priče.

Nekako sam oduvek znala da naš život treba da bude usredsređen na Hrista, ali talasi koji su me okruživali nisu mi nikako dopuštali da pronađem toliko željeni mir, mir koji mi je bio toliko potreban.

Neverovatna promena

Ali onda sam se preselila u Njujork i upoznala jednog adventistu koji me je odveo u svoju crkvu. Tako sam čula za opravdanje verom.

Šokiralo me je to saznanje da sam bila prevarena u vezi sa Božjim karakterom. Ljutilo me je što sam živila u sistemu zasnovanom na strahu. Odlučila sam da prihvatom istinu o opravdanju verom. Još uvek nisam bila potpuno spremna, ali preplavio me je

neopisivi osećaj radosti. Ne mogu da nađem reči kojima bih opisala to osećanje kad sam shvatila što znači Hristova pravednost. Međutim, u isto vreme upoznala sam i neke adventiste čiji me je način života jedno vreme zbumjivao, ali ne zadugo.

U potpunosti sam prihvatile Isusovu pravednost, ali morala sam da prevaziđem obeshrabrenje koje sam doživela zbog ljudi za koje sam mislila da su promjenjeni zahvaljujući Hristovoj pravednosti. Kada sam odlučila da se krstim, znala sam da je to ispravno. Bilo je to javno priznanje da sam prihvatile spasenje u Isusu Hristu. Morala sam da donesem odluku bez obzira na ono što sam doživela od nekih ljudi iz svog okruženja. Morala sam da napravim izbor: što se mene tiče, ja će slediti Isusa.

U tom trenutku osetila sam da će, i ako umrem, biti bezbedna u Hristu kroz svu večnost. Njegova pravednost je tako savršena! Osećala sam se kao da sedim na plaži i posmatram jedan od onih predivnih zalazaka sunca dok mi svetlost i toplina donose mir – obećanje o staklenom moru na novoj Zemlji.

La Verne Tavarez je profesionalni računovođa. Od smrti svog muža, pilota, koji je poginuo u nesreći 2012. godine, živi sa svoje dve čerke u Majamiju na Floridi.

Spasenje mog braka i mene

Krejg Bardo

Crkvi adventista sedmog dana pridružio sam se kao odraštao čovek koji je iza sebe već imao niz neuspeha i razočaranja. Jedan prijatelj iz detinjstva upoznao me je sa Biblijom i shvatio sam da ukoliko Biblija predstavlja osnovu doktrine, onda adventizam, intelektualno gledano, ima smisla.

Ne tako brzo

Međutim, moji neuspesi i razočaranja nisu prestali samim tim što sam prihvatio novu veru. Radovao sam se Suboti, ali nisam bio u stanju da svoje misli i ponašanje pomirim sa verom. Pitao sam se zašto moji naporci nisu nagrađeni ako hrišćanstvo zaista vodi ka sličnosti sa Hri-

stom. Zašto sam uvek u sukobu sa svojom ženom i u svađi sa decom? Sve to hrišćanstvo kao da nije delovalo u mom slučaju, a očigledno nije delovalo ni u slučaju moje porodice. Moja žena se spremala da zatraži razvod.

Ali, tada je jedan pastorski tim moje crkve počeo da nas vodi u proučavanju 5. poglavљa Rimljana poslanice. Dok sam slušao i čitao, uvideo sam da Pavle u stvari opisuje mene: slab, bezbožan, grešnik i neprijatelj Božji (stihovi 6, 8 i 10). Ali, sve što je trebalo preduzeti u vezi s tim palo je na Hrista! Pavle

**„ Pavle zapravo tvrdi da sam ja – i bez priznanja, bez pokajanja,
čak i pre prilaženja Bogu – pomiren sa Njim smrću
Njegovog Sina, i da će me Isusov život spasti. “**

zapravo tvrdi da sam ja – i bez priznanja, bez pokajanja, čak i pre prilaženja Bogu – pomiren sa Njim smrću Njegovog Sina, i da će me Isusov život spasti (10. stih).

Zapanjujuća razlika

Te reči su me zapanjile. Sada sam Bibliju posmatrao novim očima. A stvari su postajale sve bolje. Pavle detaljno objašnjava kako smo svi osuđeni u Adamu (18. stih), ali je Isus to ispravio (19. stih) opravdavši sve ljude. To zapažanje da su svi besplatno opravdani predstavlja nastavak izlaganja koje je Pavle započeo u Rimljanima 3,24.

Osetio sam kako mi teret pada sa srca. Isus ne čeka da ja dođem k Njemu. On je sišao k meni!

Dok sam proučavao dalje, obrazac iz Pisma postajao mi je sve jasniji. Bog nas je izбавio i spasao od kazne za greh još pre nego što smo priznali, pokajali se, pa čak i poverovali. On nas oslobađa okova greha kada poverujemo i priznamo (Rimljanima 5,19, 1. Jovanova 1,9). Ukida vladavinu greha i oslobađa nas robovanja grehu, dajući nam ono što Pavle opisuje kao um Hristov (Filibljanima 2,5) i veru u Sina Božjega (Galatima 2,20). Obaveze i kazne o kojima Pismo govori pale su na Isusa, a prednosti proizašle iz Njegovog ispunjavanja tih obaveza pripadaju nama, dokle god verujemo.

Više nema napetosti pri pokušaju da sopstvene misli i ponašanje pomirim sa svojim ispovedanjem vere; rastenje u blagodati nije više izvor zabrinutosti zbog lične nedekvatnosti. Moja „vrsnoća (je) od Boga“ (2. Korinćanima 3,5). Moje Subote ispunjene su obožavanjem Boga i služenjem drugima. Nebo u moje srce uliva ljubav prema mojoj ženi i deci. Molim se da moja dela proslave Boga. Počivam u uverenju da ono što me spasava nije moj život, već Isusov.

Krejg Bardo je direktor investicione firme iz Njujorka i član odbora evanđeoske službe „GospelNet Global Ministries“ koja podupire misiju Adventističke crkve.

Ovde stojim

Šeron Pergerson

Moj suprug, Vilijam C. Pergerson II, adventistički evanđelist, poginuo je u padu aviona 27. avgusta 2015.

Moje dvoje dece tinejdžera i ja imali smo prednost da prisustvujemo njegovoj poslednjoj seriji predavanja o Hristovoj pravednosti održanoj u Tobagu, na Zapadnoindijskim ostrvima, otprilike dve sedmice pre nesreće. Svaka od tih propovedi pripremala je našu porodicu za ono što je uskoro trebalo da se desi. Sećam se kako sam pomislila: *O, on propoveda sa takvom silom, jasnoćom i osećajem za hitnost.*

Priprema za sutra

Bez sumnje, Bog nam se obraćao dajući nam visoko koncentrisanu

dozu svog leka za umirenje uma i duše – opravdanje verom. Bog je znao koja nam je doza bila potrebna da bismo mogli da podnesemo to traumatično iskustvo i nastavimo da se držimo Njega.

Jedna misao koju je moj suprug posebno naglašavao u svojim propovedima postala mi je posebno bliska nakon njegove smrti – koliko je Hristos blizu svakome od nas. Tekst u Jevrejima 7,26 glasi: „Jer takav nama trebaše Poglavar sveštenički“.¹ Isus Hristos nam je postao mnogo bliži nego što su mnogi od nas, zbog svog odgoja, u stanju da poveruju. On je smatrao prikladnim da postane jedno sa nama, bliži čak i od sijamskog bližanca. Moja deca i ja posebno volimo

tekst iz Priča Solomunovih 18,24:
„Ima prijatelja vjernijih od brata“.

Hristos je postao jedno s nama i pružio nam mogućnost da primimo sve što je Njegovo, uključujući i Njegovu pravednost. Zato prorok Isaija kaže: „To je nasledstvo sluga Gospodnjih i pravda njihova od Mene, veli Gospod“ (Isajia 54,17).

On deli moj bol

O, kakvog li nežnog Boga! Ne mogu da ne volim tog Boga Prijatelja, koji se udostojio da bude sa mnom u trenucima razdirućeg bola. Privlači me taj Bog – veliki Brat koji saoseća sa mojim gubitkom, jer je to i Njegov gubitak. Obožavam tog Boga „Ja sam“ koji je bio u malom avionu sa mojim mužem kao pomoćnik koji se u nevoljama brzo nalazi, držao ga čvrsto i podsećao na svoju ljubav dok je kružio iznad aerodroma u Batl Krik, u Mičigenu, pokušavajući da izvrši prinudno sletanje ubrzo nakon poletanja.

Ne znam zašto se taj avion izneda srušio ubijajući na mestu Vila, jedinog koji se u njemu nalazio, ali Bog će nam sve objasniti uskoro, kada bude probudio mog muža.

Sve dugujem tom nebeskom Ocu koga sam posmatrala kako pomaže mojoj deci bez oca i daje im izdržljivost, radost i odlučnost da uvek žive Njemu na čast. Potpuno se predajem tom Bogu Spasitelju, koji je ispunio naš život bogatstvom duše preobrazene posmatranjem Njega.

Sotona zna

Sotona mrzi tu poruku o Hristovoj pravednosti. On je pročitao reči Elen

G. Vajt: „Jedno interesovanje će prevladati, jedan predmet će zaseniti sve ostale – Hristos naša pravednost“.¹ On je zapazio tekst u Rimljanima 9,28 gde apostol Pavle kaže: „Jer će On izvršiti Riječ svoju, i naskoro će izvršiti po pravdi“. On zna da će Hristovo otkrivenje i sverdno prihvatanje Hristove savršene pravednosti izbaviti Božji narod iz njegovog smrtonosnog stiska. On je potpuno svestan da će nas ta poruka dovesti do zrelosti kako bismo bili u stanju da neustrašivo stojimo u ovim poslednjim danima, čak i pod pretnjom progonstva i smrti.

Ne mogu da govorim u ime svih, ali ja sam odlučila da odgovorim Hristu i Njegovoj pravednosti ljubavlju, zahvalnošću, pokajanjem, verom, poniznošću i predanjem. Moje srce je potpuno otvoreno za Njega. Pripadam u potpunosti Njemu i Njegovoj službi. Kao Pavle i moj suprug, i ja kažem: „Nijesam mislio da znam što među vama osim Isusa Hrista, i to raspetoga“ (1. Korinćanima 2,2). Na Hristu, čvrstoj steni, ja stojim.

² Elen G. Vajt, *Sinovi i kćeri Božje*, str. 259 orig.

Šeron Pergerson živi sa decom, Vilijamom III i Džeisom u Berijen Springsu u Mičigenu.

Ko je Hristos?

Horhe Mendoza Alvir

Bog koristi teške situacije da bi pokazao ko je On. Kada po-mislimo da ne postoji nijedan drugi odgovor osim našeg, Bog po-kaže svoju silu kako bismo videli ko je On, a ko smo mi kao ljudska bića.

Ljudi često pitaju: Ako Bog postoji, zašto nam se ne pokaže? Ako Bog postoji, zašto je toliko zla u ovom svetu? Ali najčešće postavljano pitanje glasi: Zašto On ne odgovara ako Mu se molim? Ranije sam smatrao da mi je, ako se molim, potreban odgovor kako bih znao da je Bog sa mnom. Ovaj nesporazum je zapravo bio početak mog ličnog odnosa sa Isusom Hristom.

Bog je moj prijatelj

Lični odnos sa Isusom znači biti Njegov prijatelj i znati da je On vaš prijatelj u dobru i u zlu. U Bibliji vidimo ljudi čija je vera bila stavljana na probu i koje je Bog često blagosiljaо nakon njihovog stradanja.

Kada se mi, ljudska bića, nađemo izvan svoje zone udobnosti, često tražimo Boga. To je i moje iskustvo. Nekada sam mislio kako imam dobar odnos sa Isusom. Ali kada pogledam kako mi je Bog pomagao u životu, shvatam da nisam znao mnogo toga što je trebalo da znam da bih imao najbolji odnos sa Njim.

Ipak, Isus je ostao kraj mene u tim trenucima i pomagao mi da naučim da Ga volim više i da rastem u Njemu. Nekada sam se molio pet minuta kada bih se probudio, zatim ponovo kada bih jeo i onda još jednom pre odlaska na spavanje. Mislio sam kako to znači imati prisilan, lični odnos sa Bogom. Ali kada je Bog upotrebio moju patnju da bi me probudio, uvideo sam da sam bio zaista vrlo daleko od poznavanja Boga.

Nakon svega što sam proživeo, mogu vam reći da blizak odnos sa Bogom nije samo petominutna molitva tri puta u toku dana. Molitva je jedan od najvažnijih eleme-

nata ukoliko želimo dobar odnos sa Bogom. Razgovor sa Bogom, zahvaljivanje za sve što je učinio u našem životu, shvatanje da sve što govori i čini jeste za moje dobro – to je ono što Bog želi da razumemo da jedan odnos podrzumeva.

Ja ovo nisam shvatao dok nisam krenuo da to sprovodim u delo. Počeo sam više da proučavam i istražujem Božju reč; razumevam sve više i više toga što ranije nisam. Učim da slušam Njegov glas i, iako je u početku bilo jako teško moliti se bez odgovora, naučio sam da, kao što međuljudski odnosi traže vreme, odnos u kom zaista čujemo Boga takođe traži posvećenost i vreme.

Sada cenim što Bog neće odgovoriti ako se molim iz sebičnih razloga; ali ako se molim za druge i da se Njegova volja ispunи, On će dati svoj odgovor.

Budući da sam razumeo šta je lični odnos, naučio sam da cenim Božje staranje za mene. Naučio sam da Mu dozvolim da bude prvi u mom životu, a On se uvek pobrine za sve.

Horhe Mendoza Alvir je učenik 12. razreda u Londonu, u Ontariju, Kanada.

Hristos, naša pravednost

Elen Vajt „odgovara“ na naša pitanja o ovoj temi

Na šta se zapravo misli kada se kaže da je Hristos naša pravednost?

Odvjeni od Hrista mi nemamo nikakve zasluge, nikakvu pravednost. Naša grešnost, naša slabost, naše ljudsko nesavršenstvo onemoćujučavaju nam da se pojavimo pred Bogom ukoliko nismo zaogrnuti Hristovom besprekornom pravednošću. Mi treba da se nađemo u Njemu ne imajući svoje pravde, već pravdu koja je od Hrista...

Hristos je prozvan „Gospod naša pravednost“ i svako od nas trebalo bi da je u stanju verom da kaže: „Gospod je moja pravednost“... Ništa što je grešnik u stanju da učini nije delotvorno kada je reč o spasenju duše. Poslužnost je ono što oduvek dugujemo Tvorcu, jer On je obdario čoveka osobinama za službu. Bog od čoveka uvek zahteva dobra dela, ali dobrim delima ne možemo zaraditi spasenje. Čoveku je nemoguće da spasi samog sebe.

To zvuči prilično turobno.

Ali, ima nade za svakoga, jer „Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega Jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni“ (Jovan 3,16)... Kada se verom uhvatimo za taj dar Božji, hvala Bogu biće na našim usnama i moći ćemo da kažemo: „Gle, Jagrije Božije koje uze na se grijeha svi-jeta“. Tada ćemo i izgubljenima moći da govorimo o planu spase-

nja – da je Gospod, dok se svet nalazio pod osudom zakona zaslužujući smrt, izložio uslove pod kojima pali grešnik bez nade može da primi milost, i otkrio značenje i vrednost svoje blagodati. Blagodat je nezaslužena naklonost.

Ali na koji način Hristos zauzima naše mesto?

U svojoj ljudskoj prirodi Hristos je trpeo utoliko veća iskušenja u odnosu na ona kojima se čovek kuša, i ona su Ga saletala sa toliko više istrajnosti i sile, koliko je i Njegova priroda uzvišenija od čovekove. Duboka je i tajanstvena istina da je Hristos povezan sa čovečanstvom najnežnijim saosećanjem. Loša dela, zle misli i ružne reči svakog sina i kćeri Adamove teško prisiskaju Njegovu božansku dušu...

Hristov posao na Zemlji bio je da nađe i spase što je izgubljeno. On je pred sobom uvek video ishod svoje misije, iako je najpre morao da primi krštenje krvlju, iako je teret greha čitavog sveta trebalo da se spusti na Njegovu nevinu dušu, iako se senka neizrecive žalosti nadvila nad Njim. Ali zbog radosti koja je bila pred Njim, pretrpeo je krst i prezreo sramotu. Sve je to podnosio kako bi grešni čovek mogao da se spase, da se uzdigne i oplemeni, i zauzme mesto pored Njega na Njegovom prestolu

Da li to znači „jednom spasen, zauvek spasen“?

Ako se Božja ljubav ne ceni i ne postane vladajući princip koji će omekšati otvrđlo srce i potčiniti dušu, bićemo potpuno izgubljeni, jer Bog nema nikakvu rezervnu silu kojom bi uticao na čoveka. On ne može da pruži veći izraz svoje ljubavi od onoga koji je već dao. Najdragoceniji dar neba ponuđen nam je besplatno i treba samo da ga prihvativimo. Ako ispoljavanje Isusove ljubavi ne otopi i ne potčini vaše srce, šta bi drugo uopšte moglo da doperi do vas? Ne uspeva li Hristova ljubav da pobudi u vama odgovor svesrdne ljubavi i zahvalnosti?... Neka se ne desi da vam Hristos kaže: „I nećete da dođete k Meni da imate život“...

Čoveku je nemoguće da spase sam sebe. On može da se zavarava u vezi s tim, ali ne može da spase sebe. Jedino Hristova pravednost može da mu pribavi spasenje, i to je dar Božji... Uhvatite se verom za Hrista bez ikakvog odlaganja, i bićete novo stvorenje u Njemu – svetlost svetu.

Ovaj „dijalog“ je prieđen na osnovu članka „Christ Our Hope“ („Hristos – naša nada“) objavljenog u časopisu *Review and Herald*, 20. decembra, 1892. Adventisti sedmog dana veruju da je Elen G. Vajt (1827–1915) ispoljavala biblijski dar proroštva tokom više od 70 godina svoje javne službe.

„Fascinirani Hristom“

Lael Sizar, sa Bogdanom Šćurom i Šon Brejsom

Adventistički pastori Bogdan Šćur i Šon Brejs ushićeni su zbog Hristovog prisustva u njihovom životu. Ovim intervjuom oni žele da podele to svoje raspoloženje sa vama. Možete odslušati i snimak razgovora¹ u kome Šćur, Brejs i Elizabeth Talbot (www.Jesus101.tv) razgovaraju na tu temu. Brejs i Šćur objasniće nam prvo zašto su, i pored tolikih drugih moralnih učitelja, fascinirani upravo Isusom Hristom.

Brejs: Ja sam toliko fasciniran Isusom Hristom zato što je On toliko fasciniran mnom. Hristos beskrajno voli sve ljude, uključujući i mene. On nas vrednuje više nego sebe samog. Njemu dugujemo i samo svoje postojanje – na osnovu stvaranja i otkupljenja. A kada iskusite tu ljubav, ne možete a da ne budete fascinirani i privučeni Njemu.

Šćur: Zaista, Isus je daleko superiorniji u odnosu na svakog drugog moralnog vođu. On je jedino savršeno, besprekorno ljudsko biće i jedini moralni vođa bez mane. Njegova mudrost je izvorna, dok je mudrost svakog drugog moralnog vođe izvedena.

Ali mene još više fascinira sam Isus – ko On jeste i ko je bio. On je istovremeno pravi Bog i u potpunosti ljudsko biće. Ujedno je ljubljeni Božji Sin i Spasitelj sveta.

Na koji način je čitanje Biblije povezano sa vašim verovanjem u Isusa?

Brejs: Biblija od Postanja do Otkrivenja govori o Isusovom srcu i srcu Božanstva kao celine – o srcu punom ljubavi. Čitanje Biblije pomaže mi da razumem Njegovu ljubav i da bolje odgovorim na nju. Pavle kaže da „se srcem vjeruje“ (Rimljana 10,10). Kada se sretнем sa Hristom u Njegovoj Reči, moje srce biva podstaknuto da odgovori verom na Njegovu ljubav. Za mene, čitanje Biblije predstavlja način da se uvek iznova upoznajem sa Njegovom ljubavlju koja privlači.

Šćur: Sam Isus mi kaže da čitavo Pismo svedoči o Njemu. Taj ključni princip omogućava mi da Pismo u celini sagledam kao pripremu za evanđelje Isusa Hri-

sta, samo evanđelje Isusa Hrista, ili ono što evanđelje Isusa Hrista podrazumeva.

Da li svako mora da doživi obraćenje? Kada je reč o Hristovoj pravednosti, šta je sa svim onim dobrim ljudima koji su očigledno posvetili svoj život borbi za nešto plemenito, kao što je mir, ali uopšte ne mare za Hrista? Zar nisu svi oni na istoj strani? Isus je Knez mira, zar ne?

Šcur: Da, On to jeste. I upravo zbog toga, On jedini može da odredi šta je mir u stvari. Bez Njega, mi ne znamo ni šta je život, niti kako da volimo Boga i jedni druge. Bez Isusa, mi ne razumemo šta je mir, niti kako da se na pravi način zalažemo za njega.

Brejs: Umesto da razmišljamo o tome „šta bi trebalo“ ili šta „ne bi trebalo“, zapitajmo se šta bi nekom pojedincu donelo pravu sreću i ispunjenje. Znamo da će na nebu biti ljudi koji nikad nisu čuli za Hristovu ljubav, niti su svesno odgovorili na nju (Rimljanima 2,12-15). Ali zašto bi njima bila uskraćena mogućnost da dožive veliku radost, mir i ispunjenje koji proističu iz susreta sa Hristom i predanja Njemu koji nas beskrajno voli?

Naravno, nije na meni da određujem ko jeste, a ko nije obraćen. Ali ono što mogu, to je da delim sa drugima nadu koju imam i da se molim za to da svako ko čuje bude privučen Hristu kako bi se lično sreo sa Njim i dublje razumeo Njega i Njegove puteve.

Imao sam prilike da čujem jednog člana svoje crkve kako govorи: „Ja sam samoinicijativno došao u crkvу.“ Da li se slazete s tim da ljudi mogu samoinicijativno da dođu u Božju crkvу?

Brejs: Činjenica je da niko od nas, kao grešno ljudsko biće, nema ni trunku prirodne sklonosti da pride Bogu, a još manje zna kako da to učini.

Šcur: Mi smo prezauzeti pokušajima da ostvarimo svoje sebične interese i izgradimo neko sopstveno carstvo. Svaka sklonost ka Bogu i veri je dar blagodati i Božje delo u našem životu. Mi ne dolazimo samoinicijativno u crkvu, već nas Bog tu dovodi.

Brejs: Džon Vesli, kome adventisti duguju veliki deo svojih teoloških shvatanja, nazvao je to „preventivnom blagodaću“. Kad bismo bili prepušteni sami sebi, prema tom učenju, koje je u potpunosti utemeljeno na Bibliji, mi nikad ne bismo došli na ideju, niti bismo pokazali sklonost da tražimo Boga, a kamoli da idemo u crkvu. Zapazite šta Elen Vajt kaže o tome: „Hristos naučava da se spasenje ne stiče tako što mi tražimo Boga, već tako što Bog traži nas.“²

Šcur: Veoma često Bog koristi druge ljude da nas vode ka veri. Vidimo nekoga ko na lep, premda nesavršen, način živi životom Isusovog učenika i dobijamo neodoljivu želju da i sami tako živimo.

„Za mene, čitanje Biblije predstavlja
način da se uvek iznova upoznajem sa
Njegovom ljubavlju koja privlači.“

—Šon Brejs

„Isus Hristos dovodi u red moj način razmišljanja i izražavanja, menja moje stavove, osećanja i sve ostalo što unosim u svoj odnos prema drugima.“

—Bogdan Šćur

Da li sam vas dobro razumeo? Spasenje je u potpunosti Božje delo? Zaista nema ničega što ljudi mogu da učine? Sve se to dešava automatski? Ljudi ne treba ni da se hvališu, niti da brinu, jer će ionako svi biti spaseni? Isus je na krstu pritrušnju neko dugme koje nas automatski spasava, zar ne?

Brejs: Kada je reč o tome, Elen Vajt je u velikoj meri koristila izraz „pokoravanje“ i njemu srodne reči „prepuštanje“, „dopuštanje“, „predanje“, itd. Pokoravanje je naš „deo“, ako možemo tako da kažemo. Naš „posao“ je da se ne odupremo onome što je Hristos već započeo za nas na krstу. Hristos nas je krstom opravdao (jer bi, zbog svojih greha, svi već trebalo da budemo mrtvi) i krstom nas privlači sebi (Jovan 12,32). Svaki čovek, „ako se ne odupre, biće privučen Hrištu“ i doveden u pokajanje.³ Potreban nam je veći napor da pobegnemo od Boga nego da Mu dopustimo da nas privuče. Mnogi će na kraju biti izgubljeni zato što su odlučili da se odupru, i da odole privlačnoj sili Božje blagodati.

Šćur: Ljudsko ponašanje ima svoju ulogu u tome. Mi ne spasavamo sami sebe, ali prihvatomо ili odbacujemo ono što je Bog učinio da bi nas spasao. Još uvek imamo slobodu izbora. Naše spasenje ne odvija se po automatizmu. Iako je učinio sve da bi nas spasao, Isus ne sputava našu volju.

Šta za vas danas predstavlja uzdanje u Hristu?

Brejs: Uzdanje u Hristu za mene predstavlja sve! Kada shvatim da vera kroz ljubav radi (Galatima 5,6) i da nas „ljubav Božija nagoni“ (2. Korinćanima 5,14), uviđam da su Hristova ljubav i vera gorivo koje pokreće sva moja dela. Život sada shvatam kao način da izrazim svoju zahvalnost, ljubav prema Hristu i veru u Njega, time što bespogovorno prihvatom Njegove želje za mene. Možete to nazvati poslušnošću ako želite.

Šćur: Uzdanje u Hristu menja moj brak, način na koji vaspitavam decu, odnos prema kolegama i mnoge druge aspekte mog života. Isus Hristos dovodi u red moj način razmišljanja i izražavanja, menja moje stavove, osećanja i sve ostalo što unosim u svoj odnos prema drugima.

Poslednje pitanje: Dokle mislite da će vas odvesti ta vaša predanost Hristu?

Šćur: Najozbiljnije očekujem da će me ta predanost odvesti do dubljeg razumevanja tajne koju predstavlja Isus Hristos. Isus je suviše veliki Spasitelj i suviše blagonakloni Gospod da bih ja mogao da Mu se odu prem.

Brejs: Verovanje u Hrista nije samo dobra polisa životnog osiguranja. Volim da mislim da bih i ja – kao Mojsije, Pavle i sam Isus – bio spreman da se odreknem čak i večnosti, ako bi to bilo u interesu nekog drugog. Ja ne sledim Isusa zbog onoga što bi On mogao da mi da u budućnosti, već iz prevelike zahvalnosti koju osećam zbog svega onog što mi je On već dao u prošlosti. Ne žudim za budućom nagradom, pa čak ni za sadašnjom sigurnošću, jer ne zasluzujem ništa od toga. U stvari, ja i ne znam dokle će me ta predanost odvesti! I to je na neki način divno!

¹ Soundcloud.com/adventistworld/fascinated.

² Elen G. Vajt, Pouke velikog Učitelja, str. 189 orig.

³ Elen G. Vajt, Put Hristu, str. 27 orig.

Lael Sizar je pomoćnik urednika časopisa *Adventistički svet*. Šon Brejs je pastor u Mejnu, u Sjedinjenim Državama. Napisao je tri knjige i vodi blog na: newenglandpastor.net. Bogdan Šćur je specijalista za Bibliju na jevrejskom jeziku sa Adventističkog univerziteta u Vašingtonu, Merilend, Sjedinjene Države.

Mark Finli

Mojsije

Božji prijatelj

Čitav Mojsijev život je priča o Božjem čudesnom vođstvu i staranju. Iako je ispoljavao karakterne crte svojstvene svim ljudima, u njegovom životu jasno se pokazala Božja slava, Njegova sila i praštanje. Nailazio je na ogromne prepreke, a izazovi sa kojima se suočavao pretili su da ga savladaju. Ali on se uzdigao iznad problema i održao se verom u „Onoga koji se ne vidi“ (Jevrejima 11,27).

Noseći se sa ogromnim izazovima, preprekama i teškoćama na koje je nailazio, Mojsije je razvio blisko prijateljstvo sa Bogom. Pred kraj 2. Mojsijeve nalazimo sledeći izveštaj: „I Gospod govoraše s Mojsijem licem k licu kao što govori čovjek s prijateljem svojim“ (2. Mojsijeva 33,11). Šta bi više mogao da poželi? Poznavati Boga lično i razgovarati s Njim kao sa prijateljem najveća je radost u životu. U ovom proučavanju osvrnućemo se na neke od događaja koji su oblikovali Mojsijev život i doprineli tome da on razvije tako blisko prijateljstvo sa Bogom.

1 Šta se to dogodilo u vreme Mojsijevog rođenja, što je oblikovalo čitav njegov život? Čitajte 2. Mojsijevu 1,7-12.22.

Faraonova zapovest da se sve jevrejske bebe pobiju ozbiljno je uticala na Mojsijev život. Međutim, Bog je to prokletstvo preokrenuo u blagoslov.

2 Na koji način je Mojsijev život čudesno sačuvan? I kako je to uticalo na njegovu budućnost? Odgovor pronađite u 2. Mojsijevu 2,1-10.

Provodenje je sa određenom namerom sačuvalo Mojsiju život. Ne samo da ga je rođena majka podizala do 12. godine, već je za to bila plaćena iz faraonove riznice. Mojsije je dobio najviše obrazovanje u Egiptu na faraonov račun. Bog ima načina da nešto učini, čak i kad to izgleda nemoguće. Božji planovi se ostvaruju uprkos ljudskom uplitanju.

3 Čitajte tekst u 2. Mojsijevu 2,11-15. Koju je ozbiljnu karakternu manu Mojsije ispoljio?

Mojsije je verovao da će on, zahvaljujući svom vaspitanju, obrazovanju i vojnoj obuci oslobođiti Izrael iz egi-

patskog ropstva. Smatrao je sebe spremnim za velika dela, ali je Bog znao da on još nije spreman. Tek je trebalo da nauči lekciju o poniznosti, strpljenju i poverenju. Zato ga je Bog poslao da čuva ovce.

4 Mojsije je pobegao u pustinju i narednih 40 godina proveo je čuvajući ovce. Verovatno je mislio da Bog više ne može da ga upotrebi. Međutim, kako se Bog otkrio Mojsiju u pustinji? Čitajte o tome u 2. Mojsijevu 3,2-10.

Zbog svojih prethodnih grešaka, Mojsije je lako mogao pomisliti da ga je Bog zaboravio, da više ne može da ga upotrebi. Ali, dok je on tako lutao pustinjom kao pastir, Bog je bio nad njim i u pravo vreme mu se otkrio. Sada je Mojsije bio spreman da povede Izrael iz egipatskog ropstva i bude vođa kakvog je Bog želeo.

5 Kakva je bila Mojsijeva reakcija i šta mu je Bog odgovorio? Čitajte 2. Mojsijevu 3,10.11.14-17.

Četrdeset godina ranije, kad se Mojsije osećao spremnim da osloboди Izrael, Bog je smatrao da on treba još da se priprema i zato ga je poslao da čuva ovce. Međutim, sada, kada je Bog uvideo da je on naučio sve neophodne lekcije, Mojsije se osećao nespremnim. Bog koristi one koji se osećaju nedostojnjima, zato što su spremni da se oslonе na Njega. Bog radi preko ljudi koji su svesni svoje slabosti, jer tada On može da bude njihova snaga.

6 Kroz celu 2. Mojsijevu Bog je otkrivaо svoju čudotvornu силу. Čitajte tekstove u 2. Mojsijevu 4,1-4.13.14; 6,6.7 i naveđite tri čuda koja je Bog izveo da bi svoju veliku силу pokazao Izraelu, ali i okolnim paganskim narodima.

7 Koja je bila Božja konačna namera kada je podigao Mojsija da predvodi Izrael? Čitajte 2. Mojsijevu 9,16.

Bog je podigao Mojsija sa izričitom namerom da svoju slavu otkrije svetu. Bog svakoga od nas podiže u našoj sferi uticaja kako bi kroz naše reči i svedočenje Njegova slava mogla da se otkrije. I mi treba da pokažemo Božju silu u svom životu da bismo proslavili Njegovo ime, da bismo kao i Mojsije mogli biti Božji prijatelji i ispravno Ga predstavljali u svemu što radimo.